

3.7. *Інна ЧУЙКО*. Є. Олесницький і проблеми української освіти у Східній Галичині на поч. ХХ ст.

На початку ХХ ст. польська адміністрація Східної Галичини створювала перепони у поширенні освіти серед українського народу. В першу чергу це стосувалося початкових шкіл. Дискримінацію практикували поляки в організації середньої ланки освіти. Гострим був конфлікт і у Львівському університеті. Полонізація освіти викликала активне протистояння галицько-української інтелігенції. У Галицькому сеймі й австрійському парламенті українські депутати неодноразово виступали з рішучими закликами до уряду розв'язати ці питання.

Одним із них був чільний представник української національної еліти Східної Галичини Є. Олесницький (1860–1917) – визначний політик, парламентарій, адвокат, економіст, кооператор, культурно-просвітницький і громадсько-політичний діяч. Упродовж кількох десятиліть він був одним із лідерів та організаторів громадсько-економічного і національно-політичного життя краю. І для нинішніх українських депутатів, і для виборців корисною є активна діяльність політика у представницьких органах влади краю і держави. Вона слугуватиме взірцем служіння рідному народові для кожного парламентарія України.

Об'єкт дослідження – проблеми розвитку української освіти у Східній Галичині на поч. ХХ ст. **Предмет дослідження** – депутатські запити і звернення, виступи у стінах Галицького сейму й австрійського парламенту Є. Олесницького з питань галицько-українського шкільництва та вищої освіти.

Мета дослідження ґрунтується на тому, щоб вивчити і проаналізувати особливості відстоювання культурно-освітніх інтересів українського народу методами парламентської боротьби одним із яскравих представників українського політикуму початку ХХ ст. Є. Олесницьким.

Наукових праць з питань аналізу депутатських запитів, звернень, виступів Є. Олесницького у сфері української освіти на сьогодні немає. Перші спроби вивчення окремих аспектів політичної діяльності парламентарія здійснили В. Бачинський і К. Левицький. Деякі відомості з політичної біографії Є. Олесницького дає діаспорна література, зокрема Т. Цюцюра. Побіжно розглядають досліджувану тему вчені незалежної України О. Аркуша і Б. Ступарик. Цінними для розробки даної проблематики є монографії сучасних дослідників І. Черновола, О. Сухого і В. Мудрого. Наукова проблема частково представлена у польській історичній літературі Ч. Партач і Ю. Бушко. Залучення у науковий обіг матеріалів тогочасної періодики й опублікованих стенограм засідань вищих законодавчих органів влади Австро-Угорщини дає змогу здійснити цілісний аналіз досліджуваної теми.

У результаті додаткових виборів до Галицького сейму 1900 р. Є. Олесницького обрали депутатом від Жидачівського виборчого округу зі селянських громад, “бо, – як зазначав К. Левицький, – вже тоді добув він своєю визначною діяльністю симпатію й авторитет між нашим

громадянством” [2. - С. 58]. Із останньої сесії сьомої каденції Галицького сейму Є. Олесницький розпочав свою активну депутатську діяльність. Так, вже 21 грудня 1900 р. він разом з Т. Окуневським вніс запит у справі виборчих зловживань.

Зауважимо, що напружена атмосфера передвиборчої боротьби не проходила для Є. Олесницького безслідно. Після виборів 1900 р. він захворів.

У цей час у стінах сейму угодовці на чолі з О. Барвінським і Т. Окуневським порушували питання розвитку української освіти. Найважливішим здобутком українських депутатів, окрім перетворення українських паралельних класів у Перемишлі в окрему гімназію, стала нова українська гімназія в Тернополі, що відкрилася 14 жовтня 1898 р. Ще 21 січня 1896 р. А. Вахнянин вперше вніс запит щодо утворення української гімназії у Станіславові. Про це О. Барвінський неодноразово нагадував. Однак законопроект адресувався шкільній комісії, де безнадійно застрягав.

У червні 1901 р. Є. Олесницький вперше вніс запит про відкриття українського університету в Львові, організацію кафедр з українською мовою викладання і переведення на неї усіх предметів. Заява також була адресована шкільній комісії. На засіданні сейму 8 липня 1901 р. О. Барвінський оголосив звернення, у якому йшлося, що українські депутати завжди виступали з мінімальними домаганнями для задоволення основних потреб свого народу. Зокрема, це вимога поступового заснування української гімназії у Станіславові. Однак влада її не виконала. Втім, вона навіть не давала відповіді на поставлені звернення. Крім того, законопроект про рентові господарства був прийнятий проти застереження українських парламентаріїв і волі всього народу. Тому вони більше не могли брати участі у сеймових нарадах. Після цих слів члени “Руського клубу” покинули зал засідань. Тож сьома каденція Галицького сейму завершилася резонансним складанням мандатів усіх українських депутатів.

Результати виборів 1901 р. виявилися для українців менш сприятливими, ніж у 1889 р. і в 1895 р. У грудні 1901 р. розпочалася перша сесія восьмої каденції Галицького сейму. Є. Олесницький отримав мандат від Стрийського повіту та як зрілий парламентарій очолив “Руський клуб”. Уже на першому його засіданні Є. Олесницький виголосив програмну декларацію про становище українських депутатів. У ній підкреслювалося, що минула сесія залишила сумні спогади, бо представники українського народу змушені були покинути сейм, не знайшовши серед його більшості, як і в репрезентанта уряду, ніякого розуміння. Далі він засудив політику галицького намісника графа Л. Пінінського, який порушив конституцію Австро-Угорщини, виступаючи в сеймі тільки польською мовою, ігноруючи мову більшості населення краю, “супроти чого мусимо домагатись від репрезентанта уряду рівного трактування нашої народности” [4. - С. 48]. Опісля голова “Руського клубу” заявив, що останні сеймові вибори були проведені зі зловживаннями, як попередні й мали на меті усунення українського народу з публічного життя, тому стали безпрецедентним прикладом потоптання закону і права. У кінці

Є. Олесницький сказав, що “...хочемо показати щирю нашу волю спільного труду в користь краю, але жадаємо від більшости і правительства: вступлення на дорогу іншої політики супроти нас і наших постулятів; як репрезентанти цілого нашого народу мусимо ... домагатися, щоби наші постуляти політичні, економічні і культурні трактувані були достойно і серіозно ... щоб тут положено кінець системови: уважати нас народом другорядним...” [З. - С. 363–364]. Згідно з оцінкою К. Левицького ця заява була одним з “найповажніших” виступів українських депутатських представництв. Нею Є. Олесницький заповів послідовну і рішучу боротьбу за дотримання прав українства.

Зауважимо, що 21 червня 1902 р. депутат отримав відпустку до кінця даної сесії, але відновив роботу в стінах сейму вже 1903 р.

Під час даної сеймової сесії голова української фракції продовжував піднімати назрілі питання економічного й культурного життя українського народу. Так, 21 червня 1901 р. він вніс запити щодо Львівського університету. Звернення до уряду Є. Олесницького від 28 грудня 1901 р. стосувалася виборчих зловживань. 29 грудня 1902 р. депутат доповідав у справі функціонування української “бурси” в Стрию, у якій проживало 40 учнів – селянських синів, обґрунтовуючи необхідність надання їй фінансової допомоги. О. Барвінський вкотре порушував питання про відкриття української гімназії у Станіславові, а Є. Олесницький брав слово у цій справі 12, 22 і 29 жовтня 1903 р.

30 вересня 1903 р. голова “Руського клубу” вніс запит у справі зміни системи народних шкіл із тим, щоб 3-класові школи були реорганізовані у спосіб, який давав би можливість випускникам з хорошими оцінками без перешкод вступати до четвертого класу вищекласових шкіл. Черговий запит політика від 3 жовтня передбачав запровадження в народних школах україномовного діловодства та наповнення читанок матеріалом з української історії, поданим у доступній формі. Доповідач обґрунтовував несправедливість подвійного типу народного шкільництва, оскільки навчання в сільських школах (т. зв. нижчого типу) не задовольняло духовних потреб учнів. Запит було передано шкільній комісії.

Вразив присутніх виступ Є. Олесницького у сеймі від 14 жовтня 1903 р., коли польська більшість відхилила пропозицію про поліпшення роботи державних українських гімназій у Тернополі й Коломиї. Голова української фракції доводив, що ці навчальні заклади не мали належних приміщень. Так, у Коломиї класи розміщувалися у бібліотеці. Раніше Тернопільська гімназія з кількома класами польської школи розміщувалась у “єзуїтському домі”. На нарікання загалу перенесено її до будинку колишньої польської школи, що валився. Є. Олесницького обурювало те, що для польської школи споруду визнано небезпечною, а для української гімназії вона стала “надійною”.

17 жовтня 1903 р. в Львівському університеті відбулася демонстрація українських студентів проти обрання одного з професорів ректором вузу. На це польська молодь відповіла нападом на українську духовну семінарію і

блокадою університету в Львові. Тоді митрополит А. Шептицький і ректор духовної семінарії Г. Хомишин звернулися до уряду з проханням розв'язати конфлікт. У відповідь польська сеймова більшість поставила за мету не допустити до заснування української гімназії у Станіславові. Відповідно 29 жовтня був відхилений запит О. Барвінського, М. Короля, Є. Олесницького та інших депутатів щодо цієї справи. Після цього голова “Руського клубу” заявив, що українські парламентарії покидають сейм і залишають представникам польського народу відповідальність за такий крок.

З'їзд українців Львова 30 жовтня 1903 р. схвалив “сецесію” української фракції. Є. Олесницький, на розчарування учасників, не зміг взяти участі у зборах, бо наслідком форсованої праці та перебутих подій занедужав.

У 1904 р. у зв'язку зі звільненням сеймових мандатів призначено додаткові вибори, у результаті яких Є. Олесницький став в українській фракції одноособовим лідером, хоча заперечував свої претензії на такий статус.

Протягом осінньої 1904 р. сесії Галицького сейму піднімали важливі питання шкільництва. Так, було обговорено законопроект про реорганізацію Крайової шкільної ради. 5 листопада депутат М. Король висловив протест проти даного правового акту, заявивши, що українське населення вимагає поділу Крайової шкільної ради на дві секції: польську й українську під проводом намісника. Проте закон, який не враховував інтересів українства, все-таки був ухвалений. Голова “Руського клубу” вважав його загрозливим і для українського шкільництва, і для національних прав українців у цілому. На думку Є. Олесницького, закони про “рентові оселі” й Крайову шкільну раду зміцнили владу поляків у Східній Галичині [6. -С. 9].

Наступна справа щодо української гімназії у Станіславові згодом була розв'язана на користь української фракції. Один із польських депутатів сказав з цього приводу, що сеймова більшість робить українцям дарунок в ім'я братньої згоди. Відповідний запит Є. Олесницького від 1 жовтня 1904 р. не обговорювався і не викликав заперечень. Однак політик не вважав це значною перемогою українців. Із того часу, від коли у сеймі йшла мова про гімназію, поляки отримали 13 середніх шкіл.

Користуючись довір'ям галицьких українців, Є. Олесницький дорожив ним і підтримував тісні зв'язки з виборцями. 8 грудня 1904 р. він виступив перед стріянами зі звітом про свою парламентську діяльність. Обговорюючи культурно-освітні проблеми (в єдності з економічними і політичними), голова української фракції зупинився на тезах своїх виступів про середні школи, згадав про внесені запити щодо української мови. Відтак пояснив засади законів про вчителів і Крайову шкільну раду. “Руський клуб” голосував за запровадження курсу української мови у польських, а польської – в українських гімназіях із тією метою, щоб кожен мешканець краю міг вдосконалити знання з української мови. Парламентарій вважав, що таким чином поляки отримали змогу вивчати українську мову, бо українці й так добре володіли польською. Однак, на думку Є. Олесницького, лише школа з українською мовою навчання, а не вивчення української мови як окремого

предмету, могла б сприяти успішному розвитку українського народу. Стрийські виборці одногolosно схвалили політику української сеймової фракції на чолі з Є. Олесницьким.

У 1905 р. на засіданнях сейму парламентарій вносив запити про заснування української гімназії у Бережанах, у справі будівництва приміщення для української гімназії в Тернополі, щодо усунення несправедливих вимог закону від 1867 р. про викладову мову в середніх школах (14 жовтня 1905 р.), у справі організації української школи у Стрию (26 жовтня 1905 р.).

У період засідань наступної сесії Галицького сейму Є. Олесницький продовжував вносити звернення, що стосувалися проблем української освіти. Так, 14 лютого 1907 р. він рішуче закликав уряд відкрити у Львові український університет і організувати кафедри з українською мовою викладання. У своїй змістовній промові депутат, між іншим, зазначив: “Це не є боротьба самої лише молоді. Вона цікавить все українське суспільство, котре мусить університетську справу вважати одним із найважливіших національних питань і першорядним культурним інтересом” [7. - С. 1–2]. І далі: “Наша вимога і легальна, і справедлива. Ми не можемо і не хочемо вважати себе якимсь видіченим народом у державі, за котру наш народ податком крові та майна складав і складає жертви” [8. - С. 47]. 18 лютого Є. Олесницький укотре вніс запит щодо мови викладання у середніх і народних школах, а 21 лютого – у справі відкриття українських гімназій у Бережанах і Стрию.

На травень 1907 р. були призначені перші вибори до австрійського парламенту на основі загального і рівного виборчого права, які дали галицьким українцям 27 мандатів і буковинським – 5. 17 червня 1907 р. українці в парламенті утворили Русько-український клуб начолі з Ю. Романчуком. До нього увійшли представники націонал-демократів (у тому числі Є. Олесницький, радикалів, москвофілів і буковинські парламентарії. Лише соціал-демократи вступили до загальноавстрійського соціалістичного клубу.

В одному з виступів від 9 липня 1907 р. Є. Олесницький заявив, що українці ніколи не відмовляться “від політичної, національної незалежності” і будуть боротися проти дискримінації в громадському житті. Дотепер вони вважалися “справжніми пасинками” імперії. Це “вина не лише польської панівної партії в Галичині, але головно держави і уряду, що з четвертим за величиною народом Австрії в його рідному краю поводяться як з невільниками”. Кожен уряд, який додержується старих порядків, “ми будемо поборювати всіма засобами, що є в нашому розпорядженні”, – підсумував політик [5. - С. 42–43].

Критичні заяви українських депутатів із трибуни Державної Ради змусили офіційний Відень предметніше займатися українськими справами. До кінця 1907 р. центральний уряд здійснив певні зміни на користь українців: відкрито дві кафедри з українською мовою викладання у Львівському університеті, обіцяна матеріальна допомога “Просвіті”, створено початковий фонд для майбутнього парцеляційного банку, полагоджено справи мови

діловодства в громадах, обіцяно ліквідувати куріальну систему виборів до Галицького сейму. Реакція українських політиків на ці рішення була позитивною.

У результаті сеймових виборів 1908 р. обрано українських депутатів дев'ятої каденції, які уконституювалися під проводом Є. Олесницького як Українсько-руський сеймовий клуб. Проте зловживання під час виборчої кампанії переконували українських депутатів, що центральний уряд не змінив ворожого ставлення до населення Східної Галичини. Сформований 1908 р. уряд у польсько-українському протистоянні підтримав поляків.

24 вересня 1908 р. у стінах сейму Є. Олесницький вніс запит щодо нехтування української мови у судах. 5 листопада він звернувся до Крайового Виділу з резолюцією про необхідність відкриття у Східній Галичині нових гімназій з українською мовою викладання, до уряду – про створення при українській гімназії в Перемишлі самостійної філії та видавництво українських підручників для середніх шкіл тощо.

16 вересня 1909 р. скликано Галицький сейм під знаком сеймової виборчої реформи. Є. Олесницький вніс запит із вимогою усунення з порядку денного сесії усіх пропозицій, поданих польською мовою. Цю вимогу сеймова більшість відхилила. Відтак надходили нові запити, у яких йшлося про усунення подібних справ з порядку денного. У результаті маршалок закриття засідання. 2 жовтня Є. Олесницький доповідав про необхідність поділу української гімназії у Перемишлі на два окремі заклади, а 12 жовтня вніс запит щодо проблем працевлаштування українських вчителів.

Намагання польської більшості Галицького сейму відкласти розгляд питання про виборчу реформу викликало обструкцію українських депутатів, унаслідок чого крайовий представницький орган влади став бездіяльним.

16 жовтня 1909 р. проголошено закриття сеймової сесії. На початку 1910 р. Є. Олесницький зазнав серцевого нападу, що поставив під загрозу його життя. Оточення не мало сумнівів, що це був наслідок “надзвичайного перепрацювання”. У зв'язку з цим у травні 1910 р. політик склав сеймовий мандат і надалі залишався депутатом в австрійському парламенті.

Тим часом ідея відкриття українського університету в Львові стала однією з найактуальніших проблем суспільно-політичного життя Східної Галичини. В австрійському парламенті поляки ставили питання негайного визнання польського характеру Львівського університету, в той час українці наполягали на збереженні його утраквістичного (двомовного) статусу до заснування окремої вищої української школи у Львові. Протистояння у Державній Раді щодо даної проблеми загострило національну напругу в краї аж до кривавої сутички між польськими й українськими студентами, у результаті якої 1 липня 1910 р. загинув студент юридичного факультету А. Коцко.

Глибоко хвилювала дана проблема Є. Олесницького. Її аналізу він присвятив значну частину своєї доповіді 2 грудня 1910 р. на засіданні австрійського парламенту. Депутата обурювала позиція уряду, який, не

дочекавшись висновків суду, проголосив винною в університетських сутичках українську молодь. Але ж “ніхто не може бути позбавлений свого законного суди”, – пояснював юридичні тонкощі Є. Олесницький. До того ж судочинство згідно конституції проголошувалося незалежним від політики. У даному випадку ці норми права були порушені. Безумовно, ніякий суддя не наважився опротестувати рішення центральної влади. “Як може таке правительство вимагати від людности пошанованя законів, коли само допче його ногами: санкціонує безправність! Бо безправним і протиконституційним мусить бути признане ціле дотеперішне поступованє в справі університетській”, – заявив доповідач. Далі він зупинився на деяких подробицях кривавої сутички, зокрема підкреслив, що слідчий суддя, котрий прибув на місце події, зразу ж наказав затримати українську молодь, а польську зачислив до категорії свідків. 101 українському студенту були пред’явлені акти звинувачення. Керівництво навчального закладу звільнило усю українську молодь, задіяну в даній справі, крім 25 студентів, хоч і їм відмовили у підтвердженні попереднього курсу. На думку політика, це була сприятлива нагода позбутися українців в університеті й сміливо доводити його виключно польський характер. Такого досі не практикувалося в Європі. Є. Олесницький вважав, що прикладами порушення урядом законів були трактування університетського питання, ставлення до реформи виборчого права, відшкодування аграріям за міжнародні торговельні угоди тощо. При цьому політика галицької адміністрації щодо українства повністю вписувалася у тактику діяльності офіційного Відня. Єдиним виходом із цієї ситуації міг бути лише поділ галицького краю на дві національно-адміністративні одиниці.

У 1910 р. центральний уряд і галицький намісник припинили підтримувати москвофілів, а натомість почали співпрацювати з поміркованим крилом УНДП. Це позначилось на результатах парламентських виборів 1911 р. Галицькі українці отримали 26 мандатів, які дісталися націонал-демократам (у тому числі Є. Олесницькому, радикалам, соціал-демократу і москвофілам. Проте антидемократизм виборів 1911 р. перевершив попередні. Український парламентський союз очолив К. Левицький.

Успішною була парламентська діяльність Є. Олесницького після того, як він отримав депутатський мандат у 1911 р., особливо у розгляді культурно-освітніх питань. Так, Є. Олесницький і Й. Фолис внесли подання про зміну закону щодо народного шкільництва, в якому вимагали, щоб зарплату вчителям виплачували з державних (а не крайових) фондів і щоб педагоги були прирівняні до державних службовців четвертої категорії.

У передвоєнні роки боротьба за український університет набирала все гостріших форм. 22 травня 1912 р. українська парламентська репрезентація висунула такі вимоги з цього питання: місцем заснування навчального закладу може бути лише Львів; університет повинен розпочати діяльність не пізніше як через 5 років. Протягом 1912 р. в парламенті та у приватних розмовах з австро-угорськими урядовцями українські депутати ще декілька разів піднімали дану проблему. Як наслідок було прийнято рішення, що міністр

освіти подасть у бюджетну комісію декларацію, згідно якої уряд виконає вимогу українського населення в справі університету. Українському парламентському союзу неодноразово подавали на розгляд проекти заснування вишу, але жоден з них не відповідав висунутим вимогам депутатського представництва.

На початку 1914 р. в Державній Раді було порушено питання відкриття гірничої академії у Кракові. Є. Олесницький взяв слово і сказав: “Якщо має відкритися гірнична академія в Кракові, то одночасно мусить бути заснований український університет у Львові”. Далі політик підкреслив неприхильну позицію поляків у справі сеймової виборчої реформи. Він закінчив промову висуненням вимоги про національну автономію і самоуправління краю [1. - С. 19].

Тільки на початку 1914 р. українським парламентаріям вдалося досягти згоди з польським політичним табором про відкриття українського університету, проте реалізацію цього заходу перервала Перша світова війна.

Отже, визначний український політик, досвідчений парламентарій, голова української сеймової репрезентації і довголітній депутат австрійського парламенту Є. Олесницький головною засадою своєї політичної програми визначив відстоювання життєво важливих потреб та інтересів українства методами парламентської боротьби. Депутатська діяльність Є. Олесницького відбивала національні й соціальні прагнення галицьких українців, стосувалася справ культурно-освітнього та господарського життя населення краю. Назрілими проблемами, до залагодження яких Є. Олесницький прилучився у парламентських стінах, були справи українського шкільництва. Усвідомлюючи важливу роль школи для національно-культурного відродження українців, він виступав за реорганізацію системи народних шкіл і наповнення підручників матеріалом з української історії, вимагав поділу Крайової шкільної ради на дві національні секції та відкриття нових українських гімназій, виступав за те, щоб викладання у середніх і народних школах здійснювалося українською мовою, доповідав про нехтування українською мовою в судах та інших органах влади, клопотав про долю українських вчителів і, нарешті, виступив ревним поборником ідеї відкриття українського університету в Львові та створення кафедр з українською мовою викладання. У численних депутатських виступах, запитах, зверненнях, законодавчих ініціативах Є. Олесницький відстоював основні освітні прагнення українського народу і цим сприяв піднесенню національної й громадянської свідомості широкого українського загалу.

Список використаних джерел

1. Бачинський В. Народній трибун. Життя і праця д-ра Євгена Олесницького. – Львів, 1938..

2. Левицький К. Українські політики. Сильвети наших давніх послів і політичних діячів. – Львів, 1936.
3. Левицький К. Історія політичної думки галицьких українців 1848–1914 на підставі споминів. Перша частина. – Львів., 1926.
4. Левицький К. Українські політики Галичини / Кафедра українознавства Тернопільської академії народного господарства. – Тернопіль, 1996.
5. Цюцюра Т. Боротьба українців у віденському парламенті за загальне виборче право і національну автономію (Зокрема в роках 1905–1907) // Український Історик. Журнал Українського Історичного Товариства. – Нью-Йорк–Торонто–Мюнхен, 1980. – Ч. 1–4.
6. Олесницький Є. Справозданє посольське д-ра Євгена Олесницького відбуте в Стрию дня 8 н. ст. грудня 1904 . – Львів, 1904.
7. Промова посла д-ра Олесницького в справі львівського університету виголошена в краєвім соймі дня 16. лютого 1907 р. // Діло. – Львів, 1907. – 18. н. ст. лютого.
8. Sprawozdanie stenograficzne z rozpraw galicyjskiego Sejmu krajowego 2. posiedzenia, III. sesyi VIII. peryodu z dnia 16. lutego 1907.

3.8. Михайло ГНИДКА. Греко-Східний релігійний фонд як фундатор освіти на Буковині.

Розглядаючи період діяльності фонду, а саме кінець XVIII – початок ХХ ст., варто звернути увагу, в якому стані знаходилась освіта Буковини до створення фонду, зокрема в доавстрійській період. Ситуація з освітою тут була не з найкращих, а навпаки - вона знаходилася у занедбаному стані. Шкільництвом у той час займалася церква, а тому акцентувалася більше увагу саме на релігійну освіту. Перші школи в Краю були засновані при монастирі Путна та в регіоні Сучави і Радівців. Якщо ж бояри хотіли дати своїм синам вищу освіту, то змушені були їх відправляти до українських шкіл у Львів або Київ, а чи ж у столиці західно-європейських країн – Відень або Париж. Звідси випливає, що більшість населення, яка залишалася поза духовним станом або родом не з бояр залишалася малограмотною, а по декуди і зовсім була неосвіченою [1.- С. 183]. Така ситуація з освітою в Краю була до анексії Буковини Австрійською імперією у 1774 р.

Ситуація кардинально змінилася після приєднання території Буковини до Австрії. Монархічна влада Австрії, що на той час була представлена родом Габсбургів, в першу чергу взялася за реорганізацію церкви, яка мала значні статки через наділення її дарами господарями Молдови. Тому спершу монарх Йосиф II (1780-1790 рр.) секуляризував церковне та монастирське майно, в